

изново отстъпено сега на Бориса). Намѣстницѣ са наричали *господари*, или, ако сж были отъ царската фамилія, *кнезове*. Сѣко господарство или княжество са дѣляло на *уреды* или *окръжы*, които сж са управляли отъ *Уредници* или *Исправници*.

Въ България тогазъ имало общъ единъ непремѣняемъ Свѣтъ (Сенатъ), съставенъ отъ велможы, наречены *болѣры*, които Византійцытѣ наричали *Boilades ab intus* — *вжтрѣшны* или *статскы Болры*, защото тѣ управляли вжтрѣшнытѣ работы. Войскытѣ са управляли отъ *войводы*, които най-много трѣбало да пазѣтъ границиѣтѣ; за туй тѣ са намѣрвали съ войскытѣ си близо до тѣхъ, и кога са случало бой, трѣбало да ги бранѣтъ, доро и тѣ най-напредъ нападали на предѣлытѣ непріятелскы. Тѣй едни сж са намѣрвали около устьето на Дунава, а други на долу по предѣлытѣ на Имперіята, ёще въ Хърватско и Панконія срѣщо предѣлытѣ на Франкытѣ. А войводытѣ были начелници на укрѣпленнытѣ градове и на твърдинитѣ, каквыто сж имали доста; тѣй, погранична българска твърдина срѣщо Моравія былъ градътъ Будинъ, който послѣ станалъ столицина на Унгарія. Тѣзи воеводы са наричали у Византійцытѣ *Boilades ab extus* — *вънкашны воеводы* (Vid. Stiller II. 604).

Преобразованіето на господарството было е главното вниманіе и попеченіе на Бериса (873), който, за да са предаде съвсѣмъ на вжтрешнытѣ си държавны работы, гледаше да подкрѣпи мира и съгласіето съ другытѣ царцины.

Ёще въ 867 год. са промѣни Византійското правителство, Василий, родомъ Българинъ изъ Македонія (единъ отъ онѣзи които въ царуваньето на Владимира I, зехж дозволѣніе да са вържѣтъ изъ Влашко у тѣхъ си въ Македонія), възлазя на престола на имперіята. Понеже Владиміръ былъ му сто-